

kelt Selskabs Hænder, tilvisse meget vovelige Forretagende at aabne en Linie paa egen Haand. Jeg skal altsaa kun minde om, at det var Hensynet til en Mand, som maatte antages at have en høj Grad af Sagkundskab i den Retning, der i sin Tid bragte Udvalget til at optage den omhandlede Bestemmelse. Jeg er ikke for mit eget Vedkommende ganske sikker paa, om man ikke ved at udstyde denne Paragraf mulig vover Meget lige over for de Memesters Liv, der betros til disse Dampfartstøier; thi naar Ulykken kommer, er det jo, som vi vide, ikke altid let at skaffe Redningsmidler til Stede; men har den høitærede Justitsminister baade fra Begyndelsen af og nu i dette sidste Udkaft troet at kunne undvære denne Sikkerhed, tror jeg foreløbig, at vi ogsaa kunne slaa os til Taals. For Dieblisset skal jeg ikke udtale mig videre, da Spørgsmaalet om Udvalgs Bestættelse ikke nu ligger for.

Bajer: Jeg for mit Vedkommende kan dog ikke undlade at udtale min Paaskjønneelse af, at den høitagtede Justitsminister efter to paa hinanden følgende Udvalgs gjentagne Opfordringer omfjerd har givet efter, og har delt det tidligere Lovforslag om Tilfyn med Dampfjedler og Dampfartstøier i to, saaledes som vi fandt det naturligt. Jeg skal saa Meget mindre fremsætte nogen Anke imod den høitærede Minister, som jeg gjerne vilde vedblive at nære det Haab, at han, om han end er den samme Person som i forrige Samling, dog i denne vil vise sig som en anden Justitsminister. — Med Hensyn til hvad der af Nytt er indkommet i Loven, har jeg ikke noget meget Bessentligt at bemærke. Jeg skal dog allerede her ved første Behandling bringe en Ting paa Tale, hvorved man mulig kan spare sig senere Forhandling. Der har af de nedsatte Udvalgs gjentagne Gange været stillet et lille Ændringsforslag til Lovforslagets § 1, men det er, hver Gang Loven er bleven fremsagt paany, blevet taget bort. Der staar nemlig i § 1, at det skal „nærmere fastsættes ved Anordning, i hvilke Tilfælde Kjedler overhovedet skulle betragtes som Dampfjedler“. Dertil har der gjentagne Gange været stillet det Ændringsforslag, at der foran „Dampfjedler“ skal indsættes: „saadanne det Offentliges Tilfyn underkastede“, da det dog ikke kan være Meningen, at Staten ligesom skal kunne gribe ind paa Videnskabens Omraade; det er jo dog Videnskabens Sag at bestemme, hvilke Kjedler der skal betegnes som Dampfjedler. Maaſke kunde Meningen ogsaa udtrykkes saaledes, at det ved Anordning skal bestemmes, hvilke Kjedler der overhovedet skal komme ind under Lovens Bestemmelse, men i alt Fald trænger Sætningen, som den staar her, efter min Mening til en Rettelse. — Den eneste Paragraf, hvorved jeg skal dvæle, er § 15, hvori man i Stedet for et gjentaget Tilfyn med Kjedlerne har søgt at sætte Tilfyn

med de Følf, som skulle passe disse. Min Anke gaar nærmest ind paa Affattelsen, men da Formen har saamegen Indflydelse paa Indholdet, har den dog ogsaa Hensyn til dette. I Paragrafens første Stykke er der kun Tale om Pasning af Dampfjedler, men i dens andet Stykke staar der „Betjeningen og Pasningen“. Det er mig imidlertid ikke klart, hvilken Grændse der kan drages imellem Betjening og Pasning af Dampfjedler, om f. Ex. det at fyre under Kjedlen henhører under Betjening eller under Pasning. Naar der dernæst staar, at denne Pasning „maa kun betros paaalidelige Mænd, der kunne læse og skrive“, vil jeg strax gjøre opmærksom paa, at der lige bag efter staar den Bestemmelse, at disse Mænd skulle have Bevis for at have „den fornødne Indsigt og Paaalidelighed“. Det forekommer mig derfor overflødigt at sætte „paaalidelige“ paa det første Sted, men naar det tages bort, kommer Eftertrykket til at hvile paa Ordet „Mænd“, og jeg tror dog ikke, det kan være den høitærede Ministers Mening, at en Kvinde f. Ex. ikke skulde have Lov til at fyre under en Kjedel. Man kunde jo tænke sig det Tilfælde, at der i Krigstid var en saa stor Trang paa Mandfolk, at det var nødvendigt at tage flere Kvinder i Industriens Tjeneste, men i saa Tilfælde vilde denne Lov, saa vidt jeg kan skjønne, være en Hindring derfor. Det er mig ikke bekjendt, hvorvidt der tidligere har været fastsat det Bilkar for at faae Afgang til Et eller Andet, at Vedkommende skulde kunne læse og skrive, undtagen for saa vidt det maaſke staar i Skoleanordningen af 1814 som en Betingelse for at kunne blive konfirmeret. Der kunde derfor maaſke foretages en lille Ændring i den Henseende, saa meget mere som det ikke forekommer mig aldeles klart, paa hvilken Maade dette skulde prøves, om der f. Ex. skulde afholdes en Examen over Vedkommende, forinden han kom til at passe Kjedlen. Det er dog, som sagt, kun temmelig uvæsentlige Ting, jeg har fundet at bemærke ved dette Lovforslag.

Jeg kan ikke undlade med det Samme ogsaa at kaste Blikket paa det følgende Lovforslag, hvilket, skjøndt det ikke nu er under Forhandling, maaſke dog tør undskyldes af den Grund, at disse to Lovforslag tidligere have været forenede, saaledes at Forhandlingen om dem ikke godt kan stilles ad. Det er dog kun en aldeles uvæsentlig Ting, jeg skal omtale. Jeg skal indrømme, at den høitærede Minister har indkommet Udvalget med Hensyn til Loven om Tilfyn med Dampfartstøier, men han har vistnok ikke været opmærksom paa, at der derved er fremkommet Uoverensstemmelser imellem de to Lovforslag med Hensyn til adskillige Udtryk. Jeg skal ikke opholde mig ved, hvori disse Uoverensstemmelser bestaa, da de kun angaa Redaktionen, men jeg skal blot gjøre opmærksom paa, at der findes saadanne mindre Uoverensstemmelser.